

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 8/2020
01.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр. 167/20 од 25.05.2020. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Младеновцу 3Пр.бр. 1174/2018 од 25.10.2019. године и Прекршајног апелационог суда Београду 22 Прж број 24590/19 од 09.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 01. јула 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр. 167/20 од 25.05.2020. године, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Младеновцу 3Пр.бр. 1174/2018 од 25.10.2019. године и Прекршајног апелационог суда Београду 22 Прж број 24590/19 од 09.12.2019. године, и предмет враћа Прекршајном суду у Младеновцу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Младеновцу 3Пр.бр.1174/2018 од 25.10.2019. године, окривљени АА оглашен је одговорним због извршења прекршаја из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да је изречену новчану казну окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да ће у супротном суд на основу члана 315. Закона о прекршајима посебним решењем одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова прекршајног поступка плати паушални износ од 2.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом наплате принудним путем.

Пресудом Прекршајног апелационог суда Београду 22 Прж број 24590/19 од 09.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Уроша Милосављевића, а пресуда Прекршајног суда у Младеновцу 3Пр.бр. 1174/2018 од 25.10.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ број 167/20 од 25.05.2020. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима и повреде материјалног права из члана 265. става 1. тачка 1. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

На седници већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да су побијане пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба прекршајног поступка у смислу члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима и повреду материјалног права у смислу члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

Наиме, изреком првостепене пресуде, радња прекршаја која је окривљеном стављена на терет, описана је на следећи начин: „Што као власник теретног возила марке „Ивеко“ којим је дана 08.06.2018. године, дана 10.06.2018. године и дана 11.06.2018. године, учињен прекршај на државном путу 1Б реда 25 у месту ..., ГО Младеновац, није непосредно или у писаној форми у остављеном року од 8 дана од дана пријема позива 28.06.2018. године полицијском службенику ПС Младеновац доставио податке о идентитету лица које је управљало возилом“, чиме је поступио противно одредби члана 247. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и учинио прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. истог закона.

У образложењу своје пресуде, првостепени суд наводи да је окривљени у време извршења прекршаја био пријављен са адресом становања у ..., иако је већ живео у ..., те да су позив вероватно примили баба и деда, а да га о позиву нису обавестили.

Из наведеног произилази да окривљени није лично примио позив дана 28.06.2018. године, који му је упућен од стране полицијског службеника ПС Младеновац да достави податке о идентитету лица које је управљало возилом и учинило прекршај, већ је тај позив примило сасвим друго лице. Ова чињеница произилази и из повратнице о уручењу тог позива, где на месту примаоца позива стоји потпис „ББ“.

Имајући у виду да позив окривљеном АА да у остављеном року од 8 дана од дана пријема позива 28.06.2018. године полицијском службенику ПС Младеновац достави податке о идентитету лица које је управљало возилом, није достављен лично

окривљеном, већ трећем лицу, извесном ББ, односно да достављач уопште није позив доставио окривљеном, што је супротно одредби члана 75. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да је лично достављање обавезно када од дана достављања почиње да тече рок који не може да се продужи и да је лично достављање обавезно када је то законом предвиђено, то је нејасан став другостепеног прекршајног суда да је првостепена одлука правилна и да је окривљеном уредно достављен позив дана 28.06.2018. године, позивајући се при томе на одредбу члана 79. став 2. и 3. Закона о општем управном поступку.

Обзиром да првостепени прекршајни суд у својој одлуци уопште није навео разлоге о одлучној чињеници да ли је окривљени лично примио позив, од чијег пријема и тече његова обавеза (рок) за достављање података, док је другостепени суд у образложењу своје одлуке у односу на чињеницу да окривљени није примио лично позив навео потпуно нејасне разлоге, то су првостепени и другостепени прекршајни суд учинили битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, јер нису навели разлоге о одлучним чињеницама - да ли је и када је окривљеном као власнику теретног возила достављен позив да непосредно или у писаној форми у остављеном року достави податке о идентитету лица које је управљало тим возилом.

Имајући у виду радњу извршења предметног прекршаја – а која се односи на достављање података о идентитету лица које је управљало возилом у року од 8 дана од дана пријема позива, при чињеници да из списка предмета јасно произилази да окривљени није лично добио позив, то су прекршајни судови у конкретном случају погрешно применили и одредбе којима се одређује да ли је радња за коју се окривљени гони прекршај, на који начин су учинили и повреду материјалног права у смислу члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

Због учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреде материјалног права, на које се основано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је поднети захтев усвојио и укинуо побијане пресуде, а предмет вратио Прекршајном суду у Младеновцу на поновно одлучивање, како би се у поновном поступку, имајући у виду примедбе изнете у овој пресуди, донела правилна, јасна и на закону заснована одлука.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 287. став 4. Закона о прекршајима, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с. р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић